

Principem všeho kosmického dění je pohyb. *Rytmus* = konkrétní obraz abstraktního pohybu. Všechny nejvyšší projevy lidství jsou konkrétním promítnutím — výrazem tohoto kupředu spějícího kosmického rytmu — neb vše se rodí, vyvíjí a upadá na tomto kupředu letícím abstraktním oblouku = „časoprostoru“ a nic nezachovává ani vteřinu své tvářnosti. Všechny kosmické organismy jsou podřízeny tomuto kosmickému tvůrčímu procesu a probíhají třemi stadii:

neurčitým mlhavým počátkem (vznik ideje, vzrůst intenzity koncentrace), určitým vrcholným momentem a stadiem, kdy upadají do neurčitého, mlhavého konce.

Nastupuje *modulace* = vybavení určité nové ideje z mlhavého počátku. Každý organismus pohybuje se těmito krátkými oblouky psychofyzickými na vylíčeném oblouku časovém.

Hudba, melodie, znějící pohyb, musí být konkrétním promítnutím pohybu tvůrčího organismu na oblouk času, jenž letí svým abstraktním rytmem kupředu. Situace psychofyzické udávají pohyb tvůrčího organismu a současně „světla a stíny“ =

intervaly tónové,	myslí-li zvukově,
„ barevné,	„ barevně,
„ tvarové,	„ prostorově.

Má-li organismus schopnost a potřebu produkovat „dvousmyslově“, tónobarevně, a shrne-li toto myšlení v jednotnou výrazovou formu = *barevná hudba*.

Tato melodika je přesným a pravdivým zrcadlem vnitřního pohybu organismu a logickým přírodním zákonem *pramelodie*.

Tedy v pohybové melodii nemůže se žádný tón nebo rytmicko-melodická figura v jednu již zazněvší formě opakovat. Každý tón má smysl vždy jen pro nejbližší příště následující.

Pohybová melodika, kupředu toužící, nemůže se ovšem utloukat na 12 chromatických tónech. Dravý proud melodické invence si musí rozšiřovat tónový materiál, tvoří nové tónové řady k dosažení pravdivějšího uměleckého výrazu (řady čtvrttónů, šestin tónů ap.).

V budoucnu rozšíří se výrazový materiál jistě na nejkrajnější přírodní zvukové hranice.

Přirozené zákony pohybové melodiky ukazují oprávněnost nejen hudby čtvrttónů, ale i šestin tónů a osmin tónů i šumů (notace v číslicích).

Pohybová melodika nesnese ovšem ani zasazování tónových řetězců do starých, vyježděných forem hudebních.

Je schopna vždy jen jediné formy, „oblouku“, vždy jen jednou tím způsobem časem probíhajícího.

Je schopna miliónů „oblouků“ vždy jiných, tedy miliónů vždy nových forem.

Je počátkem nového hudebního slohu, vyjadřujícího novou hudební pravdu.

(Fronta, duben 1927)